

Борис Байков ГУМОРЕСКИ І НЕ ТІЛЬКИ

КМІТЛИВИЙ УЧЕНЬ

(гумореска)

Був Миколка геть свавільний,
Розбишака і втікач.
Він в шибки влучав прицільно,
І казав, що винен мяч.

Вчивсь Микола той у школі,
Вже ходив у другий клас.
Знав урок? — З'являвся в школі.
Якщо ж ні — робив вже «пас».

Якось наш герой спромігся
Прогуляти аж два дні.
Казав неньці, що втомився,
Й бачив двійку уві сні.

— Ну скажи мені, Миколо,
Вчитель потім запитав, —
Чом не був два дні у школі?
Знов уроків не читав?

— Позавчора моя мамка
Якраз випрала штани.
Ну а вчора біг я ранком,
Бачу: знов висять вони.

Придивився — інший колір,
Ні! Це, певно, не мої!
Щось знайоме бачив в школі,
Глядь! — я в вашому дворі!

Вмить скумекав — безумовно,
Що й вам випрала штани.
Тож, мабуть, і ви, шановний,
були вчора вихідний!

ПОРА ЧАРІВНА

Знов прийшла пора чарівна
І прокинулась земля.
В лісі проліски, вербина,
Сніжні плями у полях.

А в деревах забуяли
Соки живлення — нектар.
Ось і сонечко заграло,

І віта зелений дар.

Нехай буде ще негода,
Та, як кажуть, то дарма,
Бо прокинулась природа,
І не вернеться зима.

Пахне вже весною в квітні,
Знову радість у серцях,
В незалежній Україні
Майорить народний стяг!

Нам й піввіку не минуло,
Як то кажуть, — ще дитя!
Попри це, усі відчули,
Як покращилось життя.

Ой весна — весна буяє!
Розквітає, наче врода!
Мирний поступ всіх вражає
Українського народу.

НЕ ДО СМІХУ

(гумореска)

Ти чого насупився, Іване? —
Так товариш близький його запитав,
Отже, бачу, і настрій поганий,
Може, трохи вночі недоспав?

Так тому, що зібравсь увільнити
Секретарку свою чарівну,
А, було, вже надумав кохати,
Так устрів у халепу одну.

Днями йду я з роботи додому.
Тільки й втримався ледь на ногах,
Бо побачив її, нашу Тому,
Тягне кошик важкий у руках.

Ну яким би я був джентльменом,
Щоб спокійно дивитись на це,
Кошик враз опинився у мене,
В Томці ж вдячність лягла на лице.

А коли привела в дім красивий,
Ще й пестливо мене обняла,
Поцілунок був дуже чутливий,

Я ж подумав: «Аванс вже дала»!

У наступні хвилини чекання
Я не бачив її лише мить,
Бо вона зачинилась у спальні,
Щоби згодом мене запросить.

Я ж в уяві палкого кохання
Час не гаяв — все з тіла убрав.
Залишилось з'єднатись в бажанні,
Обійняти єдину «май лав».

Раптом чую: «Заходь вже, коханий!»
Я ввійшов і в ту ж мить остовпів:
Бо стою у «костюмі Адама» —
За столом же — весь мій колектив!

Правда, треба віддати пошану:
Колектив мій мене зрозумів.
Бо почув лиш звертання: «Іване,
Спати рано іще, ти ж не пив!»

Ось така драматична вистава
Приключалась, Миколо зі мною.
— Тю, подумаєш, з ким не бувало.
Ти радій, що вернувсь з головою!

Я б з тобою погодивсь, Миколо.

Так! Без гумору тяжко прожити.
Але ж, знаєш, я був зовсім голий,
Тож й від гумору треба спочити.

МИЛАСЯ

У степу біля хати
Підростав я на волі,
Як не пестила мати,
Все ж зустрів свою долю.

Хоч не краля з косою,
І рука не тендітна,
Проте ходить босою,
Й до дорослих привітна.

А як з раночку встане,
Ще як півні співають,
Вийде з хати на ганок,
Мов те сонце з-за гаю.

Біле личко рум'яне,
Очі — промінь блакитний,
Губки — морква в сметані,
Шийка біла, тендітна.

Хоч дивись — задивляйся,
Так вже тягне до неї,
А як пройде Милася —
Що зоря над землею.

Кажуть, вправна ж то дівка,
Все літа, як метелик,
З ранку знов до корівки,
Вдень — готує вареник.

А як вечір прилине,
Ми підемо до гаю.
Щоб кохатися вільно
Досхочу у розмаю.

БУДИНОК ВІДПОЧИНКУ

А ліс шупить, гуде, співає,
Верхівки вітер обіймає,
А в лісі наче хтось гуляє,
В будинку, де музика гра.

А як потрапиш в той будинок,
То всі турботи забувай,
Тебе зустрів я — і спочинок
Для мене став, неначе рай.

А пам'ятаєш, як блукали
У лісовій чащобі ми,
Тебе кохав я, та все мало,
Тебе хотів я назавжди.

Було ж в будинку тім чимало
Чоловіків на різний смак.
Чого ж ти більше не шукала
Під час масованих розваг?

Тому, що доля посміхнулась
І зупинила пошук враз,
Як наші погляди зіткнулись
І в серці народивсь наказ.

Моя кохана, моя файна,
Одною стежкою йдемо.
Роки пробігли, — ти ж все гарна,
Любов, як долю, несемо.

А ліс шумить, гуде, співає,
Кохання наше молодить,
І вітер стовбури шмагає,
А той будинок все стоїть.

НЕЙМОВІРНЕ

(гумореска)

Входить жінка до приймальні
Голови району.

— Він сьогодні не приймає, —
Секретарка мовить.

— Ви скажіть йому, шановна,
Що ми разом спали,
Може, він згадає знову,
Як по сну ми «дали».

Вся знітившись, секретарка
Шефу передала:
До вас рветься громадянка,
Каже, з вами спала.

Голова, сам гарний з роду,
Здивувався вельми,
І сказав:- нехай заходить
Ця блудниця-шельма.

Потім довго він вдивлявся,
Сіячись згадати,
Де? Коли і як догрався,

Щоб ще з нею спати?

Після цього він звернувся

До цієї дами:

— Та хіба ж, шановна пані,

Ми знайомі з вами?

Я одружений давненько,

Маю вже дитинку.

Так що все це побрехеньки,

Щоб шукав я жінку!

Пані вуха нагостила,

Слухає, міркує,

Потім гаркне що є сили:

— Зараз доведу я!

Пам'ятаєте? Естрада,

В обласному місті.

Восени була нарада,

Чоловік із двісті?

Вас, тоді, як голову,

У президію обрали,

А мене, як ланкову,

В другий ряд запхали.

І як доповідь читати

Член президії почав,
Тут народ став позіхати,
Дехто навіть міцно спав.

А колгоспний голова,
Як помітив зразу,
Що президія дримає,
То і втік на базу.

По вас бачу, що згадали,
Спати можна всюди:
Ви — в президії, я — в залі.
Це підтвердять люди!

ВЕСНА

Ах літо — літечко прийшло!
Невже настав негоді край?
Душа співає: «Знов тепло,»
Зимі ж ми скажем: «Прощавай».

Так де ж моє кохання? Де?
Що загубилось восени,
Де легінь мій чорнявий? Де?
Що мав зустрітись навесні?

Невже дощами змивсь кудись?
Невже снігами замело?
Хіба у справах розчинивсь?
Хіба ж кохання не було?

Знайдись, мій милий, відгукнись!
Я ще твоя, я присягаю!
Чому ж не дзвониш, як колись?
Прийди до мене, я благаю!

Разом у літо підемо,
Й залишимо турботи марні,
Зіллємось в спільне джерело
Життя, відради, і кохання.

Нарешті! Радість! Він знайшовсь!
І подзвонив, мов без вагання,
Та хвилюватись довелось:
— Кохана, здрастуй! Це твій Ваня!

МАРИСЯ

Кохана! Де ти? Не вагайся!
Забудь всі примхи й повертайся.
Та знов зі мною поєднайся,
І ні до кого не звертайся!